

15 Μαρτίου 2017

## Πως λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)





Γέροντα, ποιοι νόμοι λέγονται πνευματικοί;

-Θα σου εξηγήσω: Όπως στην φύση υπάρχουν οι φυσικοί νόμοι, έτσι και στην πνευματική ζωή υπάρχουν οι πνευματικοί νόμοι.

Ας πούμε, όταν πετάη κανείς ένα βαρύ αντικείμενο ψηλά, με όσο περισσότερη ορμή και όσο πιο ψηλά το πετάξη, με τόσο μεγαλύτερη δύναμη θα πέση κάτω και θα συντριβή. Αυτός είναι φυσικός νόμος.

Στην πνευματική ζωή, όσο περισσότερο υψώνεται κανείς με την υπερηφάνειά του, τόσο μεγαλύτερη θα είναι και η πνευματική του πτώση και ανάλογα με το ύψος της υπερηφανείας του θα συντριβή. Γιατί ο υπερήφανος ανεβαίνει, φθάνει σε ένα σημείο και μετά πέφτει και σπάζει τα μούτρα του - «ο υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται». Αυτός είναι πνευματικός νόμος.

Υπάρχει όμως μια σημαντική διαφορά ανάμεσα στους φυσικούς και στους πνευματικούς νόμους:

Ενώ οι φυσικοί νόμοι δεν έχουν σπλάχνα και ο άνθρωπος δεν μπορεί να τους αλλάξη, οι πνευματικοί νόμοι έχουν σπλάχνα και ο άνθρωπος μπορεί να τους αλλάξη, γιατί έχει να κάνη με τον Δημιουργό και Πλάστη του, τον Πολυεύσπλαχνο

Θεό. Αν δηλαδή καταλάβη αμέσως το ανέβασμα της υπερηφανείας του και πη: «Θεέ μου, εγώ δεν έχω τίποτε δικό μου και υπερηφανεύομαι συγχώρεσέ με!», αμέσως τα σπλαχνικά χέρια του Θεού τον αρπάζουν και τον κατεβάζουν απαλά κάτω, χωρίς να γίνη αντιληπτή η πτώση του.

Έτσι δεν συντριβεται, αφού προηγήθηκε η καρδιακή συντριβή με την μετάνοια που έδειξε. Το ίδιο ισχύει και για το «μάχαιραν έδωκας, μάχαιραν θα λάβης» (Ματθ. 26,52)\*, που λέει το Ευαγγέλιο. Αν δηλαδή «έδωσα μάχαιρα», κανονικά πρέπει να ξοφλήσω με μάχαιρα.

Όταν όμως συναισθάνωμαι το σφάλμα μου, με μαχαιρώνη η συνείδησή μου και ζητάω συγχώρηση από τον Θεό, τότε πλέον παύουν να λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι και δέχομαι από τον Θεό την αγάπη Του σαν βάλαμο. Μέσα δηλαδή στα κρίματα του Θεού, που είναι άβυσσος, βλέπουμε να αλλάζη ο Θεός, όταν αλλάζουν οι άνθρωποι.

Όταν το άτακτο παιδί συνέρχεται, μετανοή και δέρνεται από την συνείδησή του, τότε ο Πατέρας του το χαϊδεύει με αγάπη και το παρηγορεί. Δεν είναι μικρό πράγμα να μπορή ο άνθρωπος να αλλάξη την απόφαση του Θεού! Κάνεις κακό; Ο Θεός σου δίνει σκαμπιλάκι. Λές «ήμαρτον»; Σου δίνει ευλογίες.

Τα αρχοντόπουλα του Θεού

Μερικοί άνθρωποι, παρόλο που μετάνοιωσαν για κάποιο σφάλμα τους και ο Θεός τους συγχώρεσε, οπότε έπαψαν να λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι, αυτοί δεν ξεχνούν το σφάλμα τους. Ζητούν επίμονα από τον Θεό να τιμωρηθούν σ' αυτήν την ζωή για το σφάλμα τους, για να εξοφλήσουν. Αφού λοιπόν επιμένουν, ο Καλός Θεός εκπληρώνει αυτό το φιλότιμο αίτημά τους, τους κρατάει όμως τοκισμένη την πληρωμή στο Ουράνιο Ταμειυτήριό Του, στον Παράδεισο. Αυτοί είναι τα αρχοντόπουλα του Θεού, είναι τα πιο φιλότιμα παιδιά του Θεού.

Στο Λειμωνάριο λ.χ. αναφέρεται το εξής για τον αββά Ποιμένα τον βοσκό: Μια φορά τον επισκέφθηκε κάποιος και ζήτησε να τον φιλοξενήσει στο κελλί του. Επειδή ο αββάς δεν είχε ιδιαίτερο χώρο για φιλοξενία, τακτοποίησε τον επισκέπτη στο κελλί του και αυτός πήγε να διανυκτερεύσει σε μια σπηλιά.

Το πρωί που επέστρεψε, τον ρώτησε ο επισκέπτης: «Πως τα πέρασες, αββά; Μήπως κρύωσες;». «Όχι, πέρασα καλά. Μπήκα σε μια σπηλιά και βρήκα μέσα ένα λιοντάρι να κοιμάται. Ξάπλωσα κι εγώ και ακούμπησα την πλάτη μου στην χείτη του. Από τα χνώτα του η σπηλιά ήταν σαν φούρνος και δεν κρύωσα». «Καλά, δεν φοβήθηκες μήπως σε φάη το λιοντάρι;», τον ρώτησε ο επισκέπτης. «Όχι, του λέει ο αββάς, αλλά, να ξέρης, εμένα θα με φάνε τα θηρία». «Πως το ξέρεις αυτό;». «Εγώ στον

κόσμο ήμουν βοσκός, του λέει ο αββάς, και κάποτε που βοσκούσα το κοπάδι μου οι σκύλοι μου καταξέσχισαν κάποιον περαστικό και, ενώ μπορούσα να τον σώσω, αδιαφόρησα. Από τότε ζητάω από τον Θεό συνέχεια να με φάνε τα θηρία. Πιστεύω να μου κάνη ο Θεός αυτό το χατίρι». Και πράγματι αυτόν τον αββά τον έφαγαν τα θηρία. Στην άλλη όμως ζωή αυτοί οι άνθρωποι θα είναι στον πιο εκλεκτό τόπο.

- Γέροντα, διάβασα σε σχόλια κάποιου πατερικού βιβλίου ότι ο άνθρωπος, όταν κάνη κάποια αμαρτία, πρέπει να τιμωρηθή, για να πληρώση για το κακό που έκανε.

Όχι, δεν είναι έτσι. Ο άνθρωπος, αν μετανοιώση, δεν τιμωρείται· τον ελεεί ο Χριστός. Χρειάζεται πολλή προσοχή στα σχόλια, γιατί μπορεί ένας σχολιαστής να είναι αρκετά καλός, αλλά καμιά φορά να κάνη λανθασμένες ερμηνείες.

Αν κανείς δεν είναι σίγουρος ότι ο σχολιαστής είναι καλός, καλύτερα αν διαβάση μόνον το κείμενο. Και σ' εμένα είπε κάποιος ότι τον Προφήτη Ησαΐα τον πριόνισαν, γιατί έπρεπε να πριονισθή για τις αμαρτίες του κόσμου. Ενώ ο ίδιος παρακάλεσε τον Θεό να πριονισθή για τις αμαρτίες του κόσμου και ο Θεός υπέκυψε στην πολλή αγάπη που είχε για τον λαό. Αλλά για κάθε πριονιά ο Θεός θα του δώση και ένα στεφάνι. Είναι απαραίτητο να ξέρη κανείς μερικά πράγματα, για να καταλάβη κάποια άλλα. Ο αββάς Ποιμήν, για τον οποίο ανέφερα προηγουμένως, μπορούσε να καταλάβη τον Προφήτη Ησαΐα - αν και η περίπτωση του ενός διέφερε από του άλλου, γιατί στην περίπτωση του Προφήτη Ησαΐα υπήρχε η θυσία για τον κόσμο.

- Έχουμε, Γέροντα, και στην εποχή μας τέτοια περιστατικά;

Ναι, βέβαια. Θυμάμαι κάποιο γεγονός που συνέβη, όταν ήμουν στην Μονή Φιλοθέου. Κάποιος μοναχός, όταν ήταν στον κόσμο, είχε κάψει έναν Τούρκο στον φούρνο, επειδή είχε σφάξει τον πατέρα του. Μετά μετανόησε, ήρθε στο Άγιο Όρος, έγινε μοναχός και είχε βάλει μια καλή σειρά. Μέρα-νύχτα όμως παρακαλούσε τον Θεό να επιτρέψη να καή και ο ίδιος. Μια φορά έπιασε πυρκαγιά στο Μοναστήρι. Εγώ τότε ήμουν δοχειάρης. Ετοίμασα δοχεία με νερό και τρέξαμε όλοι και σβήσαμε τη φωτιά. Τελικά αυτόν τον μοναχό τον βρήκαμε καμένο. Θα μου μείνη αλησμόνητη η σκηνή...

Τι είχε γίνει; Αυτός τότε ήταν ογδόντα πέντε χρονών και τον διακονούσε ένας μοναχός που ήταν εβδομήντα πέντε. Εκείνη την ημέρα, για να τον ανακουφίση λίγο από τους πόνους των ρευματισμών, του έτριψε τα πόδια του με πετρέλαιο και τον κουκούλωσε κοντά στο τζάκι. Πετάχθηκε όμως μια σκανδαλήθρα από τα ξύλα της καστανιάς, πήρε φωτιά, κάηκε εκείνος και έπιασε φωτιά και όλο το μοναστήρι. Εγώ στενοχωρήθηκα πολύ για το γεγονός· δεν μπορούσα να ησυχάσω! Ύστερα μου είπε ο Πνευματικός: «Μην στενοχωριέσαι· αυτός ζητούσε από τον Θεό να καή, για

να εξιλεωθή· αυτό ήταν δώρο Θεού».

Οι πνευματικοί νόμοι και η αγάπη του Θεού

- Γέροντα, οι πνευματικοί νόμοι λειτουργούν πάντοτε αμέσως;

Αναλόγως. Πολλές φορές απορεί κανείς! Ενώ λίγο υπερηφανεύθηκε, αμέσως έσπασε τα μούτρα του· λειτούργησαν οι πνευματικοί νόμοι αστραπιαίως. Π.χ. καθαρίζει μία αδελφή τα τζάμια και της έρχεται ένας υπερήφανος λογισμός ότι τα καθαρίζει καλύτερα από την άλλη, οπότε κάτι συμβαίνει και, τσακ, σπάζει το τζάμι. Άλλες φορές λειτουργούν αργότερα.

- Όταν, Γέροντα, οι πνευματικοί νόμοι λειτουργούν αμέσως, αυτό τι σημαίνει;

Αυτό είναι καλό. Τότε πρέπει να καταλάβη ο άνθρωπος ότι η αγάπη του Θεού τον προστατεύει, γιατί ξοφλάει και δεν θα τα πληρώση όλα μαζεμένα. Όταν όμως δεν λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι σε έναν άνθρωπο, είναι επικίνδυνο, γιατί δείχνει ότι είναι απομακρυσμένο παιδί του Θεού· δεν είναι στο σπίτι Του.

Υπάρχουν μερικοί που ενεργούν συνέχεια με υπερηφάνεια και δεν παθαίνουν τίποτε. Αυτό σημαίνει ότι η υπερηφάνειά τους ξεπέρασε την ανθρώπινη και έφθασε στον ανώτατο βαθμό της, στην δαιμονική υπερηφάνεια, στην έπαρση. Η πτώση τότε γίνεται από την άλλη μεριά της κορυφής, οπότε πέφτει κατ' ευθείαν στην κόλαση. Είναι εωσφορική πτώση και δεν την βλέπουν όσοι βρίσκονται από την άλλη μεριά της κορυφής. Αυτούς δηλαδή δεν τους πιάνει ο πνευματικός νόμος σε τούτη την ζωή, αλλά ισχύει γι' αυτούς το Αποστολικό: «Πονηροί άνθρωποι και γόητες προκόψουσιν επί το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι».

- Μπορεί, Γέροντα, να θαυμάση κανείς ένα έργο που έκανε και να γίνη κάποια ζημιά;

Ναι, γιατί λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι. Παίρνει την Χάρη Του ο Θεός από κάποιον και κάνει την ζημιά, για να συνετισθή ο άλλος που υπερηφανεύτηκε για το έργο του.

Δηλαδή, Γέροντα, όταν γίνεται ζημιά, σημαίνει ότι έχουν λειτουργήσει οι πνευματικοί νόμοι;

Φυσικά.

Αποκλείεται να είναι κανείς αδέξιος και να κάνη ζημιές;

Σπάνιες είναι αυτές οι περιπτώσεις. Γι' αυτό, όσο μπορείτε, να ζήτε ταπεινά. Να σκέφτεσθε ότι δεν έχουμε τίποτε δικό μας. Όλα ο Θεός μας τα έχει δώσει. Όλα όσα

έχουμε είναι του Θεού. Μόνον οι αμαρτίες είναι δικές μας. Αν δεν ταπεινωνώμαστε, θα λειτουργούν σ' εμάς συνεχώς οι πνευματικοί νόμοι, μέχρις ότου καμφθή ο εγωισμός μας. Ο Θεός να δώσει να γίνη αυτό, πριν μας βρη ο θάνατος.

Μπορεί, Γέροντα, ο άνθρωπος να μην καταλάβη ότι έχουν λειτουργήσει οι πνευματικοί νόμοι;

Αν δεν παρακολουθή κανείς τον εαυτό του, τίποτε δεν καταλαβαίνει και από τίποτε δεν βοηθιέται, ούτε ωφελείται.

- Δηλαδή, Γέροντα, οι πνευματικοί νόμοι παύουν να λειτουργούν, μόνον όταν ταπεινωθή ο άνθρωπος;

Ναι, κυρίως με την ταπείνωση ή, όταν έχη κανείς το ακαταλόγιστο. Να σου πω ένα παράδειγμα: Μια γυναίκα έδερνε συνέχεια τον άνδρα της και αυτός δεν μιλούσε, για να μη χάση την αξιοπρέπειά του, γιατί ήταν και δάσκαλος. Λειτουργούσαν όμως σ' αυτόν οι πνευματικοί νόμοι. Είχε ορφανέψει μικρός από πατέρα και η χήρα μάνα του με μια σύνταξη προσπαθούσε να τον σπουδάση, να τον κάνη δάσκαλο, και αυτός την έδερνε!

Τι είχε τραβήξει η φουκαριάρα η μάνα του! Οπότε επέτρεψε ο Θεός να τον δέρνη η γυναίκα του, για να εξοφλήση. Ύστερα τι γίνεται; Πεθαίνει αυτός, και ο γιος του έδερνε την μάνα του. Ξόφλησε έτσι και αυτή. Παντρεύεται ο γιος και παίρνει μια ελαφρούτσικη, που τον έδερνε και έψελνε το «Χριστός Ανέστη»! Πως οικονόμησε ο Θεός, για να εξοφλήση και αυτός! Εδώ όμως σταμάτησαν να λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι, γιατί αυτή είχε το ακαταλόγιστο.

- Όταν, Γέροντα, κάποιος έχη μια πτώση και λυπάται, έτσι ξεπληρώνει;

Αισθάνεται ότι χρωστάει ή λυπάται εγωιστικά; Αν αισθάνεται ότι χρωστάει, δεν θα πληρώση. Όταν όμως δεν αισθάνεται το χρέος του, επιτρέπει ο Θεός να πληρώση. Ο Χριστιανός λ.χ. πρέπει να κάνη ελεημοσύνες. Αν κάποιος είναι σκληρός και δεν δίνη, αλλά μαζεύη τα χρήματα, θα πάνε οι κλέφτες, θα τον δείρουν, θα του πάρουν και τα χρήματα, και έτσι θα εξοφλήση.

Όταν έχουμε χρέη και δεν ξοφλούμε σ' αυτήν την ζωή, αυτό είναι πολύ κακό σημάδι, είναι εγκατάλειψη από τον Θεό. Όταν πάλι κάποιος δεν τρώη σκαμπίλια και δέχεται ευλογίες, τότε φαίνεται ότι έκανε κάτι καλό και ανταμείβεται εδώ γι' αυτό από τον Χριστό διπλά και τριπλά. Δεν ξοφλάει όμως για τα σφάλματά του. Και αυτό πάλι είναι κακό. Ας πούμε ότι έκανα δέκα τοις εκατό καλωσύνες και ο Χριστός με ανταμείβει για είκοσι τοις εκατό και δεν έχω ούτε θλίψεις ούτε

στενοχώρια· τότε όμως δεν ξοφλώ αμαρτίες.

Η ταλαιπωρία σ' αυτήν την ζωή τρώει την κόλαση, λέει ο Αββάς Ισαάκ. Δηλαδή, όταν λειτουργούν σε κάποιον οι πνευματικοί νόμοι, αφαιρείται ένα μέρος από τα βάσανα της κολάσεως.

Από το βιβλίο: Οικογενειακή Ζωή. Λόγοι Δ' ΓΕΡΩΝ ΠΑΙΣΙΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ  
Εκδότης: Ι. Γ. ΗΣ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗ ΙΩΑΝΝΗ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΣΟΥΡΩΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πηγή: [vimaorthodoxias.gr](http://vimaorthodoxias.gr)